

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den falske Theologie og den Sande Tro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 201. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1825_422_4-txt-shoot-idm185/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skjold, lader han sig udenfor bebrage af Skindet; thi hvad
 der i sin Grund er gale, kan umulig blive godt for sine
 Følgers Skjold, og et gudeligt Selskab, der er bygget paa for-
 skjellige Grunde, bliver jo netop flabeligt, jo mere det ud-
 breder sig, om det saa end gjorde at Vædens Grønlandere og
 Hottentotter til manerlige Foss. Naar jeg derfor skal prise
 Herrens Missioner, maade de først bevise, at de ude fors-
 kaste, hvad de hjemme antage, at deres Missionærer bygge
 paa den ægte christelige Grundbold, og ei paa den yderst
 flibrige, Tinzendorf lagde. Dybt og træffende siger St. i
 Dørigt, hvad jeg ganske ubestriker: bableværdige Brodrefore-
 ninger adskille sig fra den christelige Menighed derud, at de
 ikke, som dens, i Samfunds-Forbindingen (Trois-Samfundet)
 tilintetgjøre al jordisk Personlighed, men fastholde ved Tilintet-
 gørelsen denne Personlighed selv, i det den dog betragtes som
 tilintetgjort ved Naaden; thi her har han i et stort Grund-
 trak filosofisk draget den skarpe Grænselinie mellem sand
 Christendom og al sig dertil klæbende Mysticisme, som vi i
 Kirken klarere betegne ved at sige: hvem der vil saliggjøres
 ved Kristus, uden ved Naade-Midlerne at indlemmes i Sam-
 bedrager sig selv. Særdeles læseværdig er ogsaa St.'s Be-
 tragtning af de overordentlige Naadegaver i den apostoliske Kir-
 ke, og af den falske Apostolighed, og har han end næppe fundet
 det rette Forhold mellem Kirken, Stolen og Menigheden, har
 han dog kastet dybe Blik ind i Guds kjædelige Husholdning,
 og giver sine Læsere anderledes værdige Forestillinger derom,
 end de sædvanlige.

Bogen slutter med en Betragtning over Unionen, som
 bestemmer de fleste Theologers Tale om denne vigtige Sag.
 Aldeles rigtig siger St.: vi troe, at den Hellig-Aand er tils-
 stede i Naaben, og Srelseren med sit guddommelig for-
 klarede Legeme i Nadveren, og hvem der modtager denne
 vor Tro, kan vi ikke have Communion med. Her til er kun
 (147)

det at lægge, at hvem der antager Kirkens oprindelige Betselsbelse, og indtømmer Daabens Nødvendighed til Salighed, ham skal vi erkende for vor Med-Christen, naar han ikke forkaster det andet Naade-Middel, eller nægter det Kraft til at forbinde os med Frelseren, men saalange han behjender Tvivl om Frelserens legemlige Nærværelse i Naderen, skal vi holde ham fra Herrens Word, og vil han alligevel gjøre et Naade-Middel bræk efter sit eget Hoved, da maa han ikke fortryde paa, at de Troende ikke vil dele Brodet og Kalfen med dem, der aabenbar tvivle ligesaa vel om Naderens Kraft til at forene de Troendes Hjertes med hinanden, som med Frelserens. Naderen maa i Menigheden bestandig være hvad den oprindelig var, en aands-legemlig \circ : hjertelig Forening med Frelseren til et aandeligt Legeme, og hvem der ikke har Hjerte til at tro, hvad intet Hoved, uden Menighedens Hoved, som Kristus er, begriber, adskiller sig derved unægtelig selv fra Broderkabet.

Saa anbefaler jeg da denne Bog til alle danske Læsere, som have Lust til at høre en dybsindig Kants Læser om Christendommen, og om den usle Selskabskab, hvormed man i vore Dage ombyttede den, og jeg er vis paa, at ingen saadan Læser skal lægge Bogen, uden at have den meget at talke.

Dersættelsen er, som enhver Kjærligheds-Gjærning, ophoiet over al smaalig Rettesse, og brevetiget til at modtages med Taktsigelse af den christelige Ordings Haand. Efterskriften er jo velmeent, men ingenlunde efterrettelig, thi den lægger Noget af det Bedste i Bogen.

N. F. S. Grundtvig.

